

Natáčelo se neustále, čtyřicet hodin denně jako při televizních *reality show* a pak z toho dělali denní sestřih, který se pouštěl na tajné webové adrese, a v jediném okamžiku se odehrávala spousta paralelních dějů, viděl jsem sebe sama jakoby zmnoženého v různých časech i situacích minulosti nebo alternativní budoucnosti. A do toho všeho se pořád ozývala ta neodbytná techno hudba, vděčná kulisa počítačových her. „Asi si to dám patentovat,“ řekl už ani nevím kdo a v jaké roli.

A jak jsem myslel, že existují určitá tabu, tak jsem třeba večer v ložnici zásadně zhasínal a zatahoval závěsy, ale žena je s úsměvem zase roztáhla a rozsvítila stolní lampičku, že prý při tom chce vidět, a já nechápal, kde se v ní bere ten exhibicionismus. Tajní agenti měli ve stylizování praxi, a tudíž pro ně nebyl problém naučit se třeba roli mé první lásky, kterou jsem potkal na nechranické přehradě, kde prodávala bramboráky a významně se na mě usmívala.

Byl tu i jeden, co se pokusil hrát mého dědu (popsal bych ho jako někoho mezi dalajlamou a Rudolfem Hrušínským), tak se nastylizoval do role rybáře z povídek Oty Pavla, a až když jsem v duchu řekl: „*To vůbec není on,*“ začal na čísi pokyn aspoň napadat na nohu jako děda, tak už jsem ho mladému a přece jen šikovnému režisérovi schválil.

Měl jsem divný pocit, že se mi museli prohrabovat i v bytě, prohlížet si fotografie, aby znali podoby herců, ale skouzl jsem to a spolupracoval, dokonce i když jsem se díky sérii různých náznaků dozvěděl, že natáčení sponzoruje obchodní dům s italskou módou.

Jednou ráno jsem si našel v levé paži díрку jako po jehle a došlo mi, že mi v noci píchli nějaká psychotropika, snad jakýsi

experiment, aby mohli rovnou číst mé myšlenky podobně jako v cétěčkovém tunelu a snímat je za tím účelem dřív, než je vyslovím; když jsem večer pomyslel na Buffalo Billa, jak k stáru vystupoval v cirkuse a předváděl souboje z Divokého západu, uviděl jsem ho druhý den na přehradě – ty dlouhé vlasy a špičatá bradka, že?

Většinou jsem ty scénky poznával – kropení antuky po volejbalovém nebo tenisovém zápase, jak jsme s tátou jezdili do Zóny; když je teď ta podivná objížďka okolo Vroutku, musí se projet lesem. Jenže já přece nejsem žádný herec, umím akorát dávat tvar emocím, které ve mně něco zvenku vyvolává. Někdy mi to připomíná skoro až nějaký tanec nebo balet, i když se nevidím, ale nevěřil bych, že to může být taková makačka – tedy vlastně pořád nic a nic a najednou... zase nic. A ještě to zároveň fotit a psát.

Nakonec jsem došel k přesvědčení, že auta projíždějící kolem domu signalizují svou barvou, jak dopadl záběr, přičemž bílá nebo zelená znamenají „dobře“, zatímco černá a červená „špatně“. Dokonce i listí spadané ze stromů fungovalo jako šipka, která mě má navést k cíli. Pro každý případ jsem si v Praze koupil tričko v tom italském obchodě, aby to mohli zahrnout do filmu.

Nakonec jsem se dostal až do CNN. Jednou večer jsem se díval na jejich zprávy a jat neblahou předtuchou jsem zkusmo zamrkal. Komentátor, který se předtím spiklenecky usmíval, se najednou zakoktal. I on sledoval *on-line* přenos z internetu na obrazovce přímo ve studiu. Určitě to byla práce Havla a té jeho spřátelené mafie kandidátů na Nobelovu cenu míru. Jenomže netušil, že takhle vyvedu z míry největší informační impérium na světě. Okamžitě nasadili agresivní reklamu se zuboženými dětmi a burcující hudbou o bídě a marasmu třetího světa a já cítil, že melu z posledního. Nakonec jsem učinil poslední pokus, jak se ze svého vězení vymanit po svém, tak abych nemusel na světla ramp, a jako už několikrát v životě, rozhodl jsem se z toho vypsát.

Jedno inspirativní dopoledne jsem napsal krátkou alegorickou povídku o opičákovi, kterou mi obratem otiskli v *Literárních*

novinách. Komentátoři si pořád vedli svou, jako by žádný článek nebyl, a mně došlo, že jsem si tak předpověděl vlastní smrt...

...a pak ses doma po čočkovém obědě dlouze povaloval ve vaně a četl sis noviny, nepotlačils tělesná nutkání a dvakrát se uprdnul a pozoroval, jak to ve vodě vytvářelo gejzíry bublinek, které připomínaly atomový výbuch, ale už v tom okamžiku, kdy stoupaly bublinky, jsi s mrazením v zádech věděl, že se stalo něco strašného – stejně jako tvoje máma předpovídala katastrofy, podařilo se to i tobě –, myslel jsi na zemětřesení nebo povodně, ale místo toho v New Yorku narazili islámští teroristé s letadly do dvou mrakodrapů, z *Twin Towers* se kouřilo, jak se nabořili do samotného srdce svobodného světa, Manhattan byl otřesen, protože jsi neudržel své tělesné plyny, domníval ses, a pak ses probudil zpocený uprostřed noci – na digitálním displeji blikalo magických 1:11 hodin – a uvědomil sis, že už nemůžeš dál, a v dosud nepoznaném ataku všech těch neznámých záludných sil, které útočily v tvém mozku skrz portál černé díry, sis potmě navlékl oblečení přes pyžamo a s baterkou vyrazil ven.

Fičel ostrý vítr, větve stromů se nepřátelsky kývaly, světelný kužel baterky osvětloval výhrůžné střechy domů a z houštin číhaly žluté oči. Vše se na tebe pitvorně šklebilo kuními ksichty, a jak jsi klopýtal přes výmoly až na vrchol skály k bílému kříži, který tu kdysi postavili, aby varovali pocestné před cholerou, opřel ses o stěnu a hluboce oddychoval, dívaje se směrem, kde zela propast, s hrůzou, jakou další světovou katastrofu způsobíš svými tělesnými projevy, a když ses vracel do spící vily, už svítalo, tak sis sbalil malý batůžek a utekl na autobus do Prahy a na Florenci ses pak rozhlížel a doufal, že se k tobě někdo přitočí a píchne ti injekci, abys o tom nevěděl.

„Máš na to dvacet minut... tělo uklidíme... zkus pistoli...“ slyšel jsi, a tak jsi šel k sestřenici, která měla za manžela podnikatele s bouchačkou, hladila tě v důlku na zátylku, ale pistoli nepůjčila, místo toho tě naložila do auta a odvezla do Bohnic a tam na příjmovém oddělení, když ses musil svlíknout do trenýrek a přijímající

doktorka tě prohlížela krutýma, nenávistnýma očima, sis schoval luxusní pero Camus do slipů, a když ses šel před příjmem vysprchovat a potkával ty uslintané prázdné obličeje s nervózními, neovladatelnými tiky, zhroucené nešťastníky v uválených tepláčkách zbavené zdravého rozumu, odsouzené zde na doživotí, náhle jsi nesmírně bolestně vystřízlivěl. Chápal jsi, že není žádný prezident ani nikdo jiný, kdo by tě pozoroval, ani tvůj deník není geniální, to jenom ty jsi ubohý nešťastný odpad lidské společnosti, a v tom okamžiku se ti zvedl žaludek a podlomila se ti kolena a pak ses třásl zimou v běžově vykachlíkované sprše, která ti připomínala plynovou komoru v koncentráku, a věděl jsi, že takové ponížení neuneseš.

Každej blbej německej důstojník to dokázal, říkal sis a vzpomněl sis přitom na luxusní pero Camus, držel jsi ho několik minut opřené o zeď hrotem proti tomu důlku, který ti nahmatala sestřenice, ale pud sebezáchovy byl silnější...

Až když jsi slyšel přicházející kroky a huhňání: „Co tam děláte takovou dobu?“, trhnul jsi prudce hlavou a bylo to, jako by sis sáhnul na elektrický proud, cítil jsi prudkou bolest, ale zároveň i zvědavost a očekávání, viděl jsi, jak tvoje krev stéká do žlábků ve sprše a vzápětí ti zřízenci stáli na rukách a přitiskli ti obličej k zemi, potom ti píchli injekci, která utlumila bolest i všechny ostatní pocity, a jako z veliké dálky jsi vnímal, jak tě dva chlapi v červených montérkách přenášejí na nosítkách ven z budovy.

„No jo, Bohnice, to jsou magoři schopný všeho,“ říkal jeden a ten druhý mu neúčastně odpovídal: „Prej byl teprve na příjmu,“ a tys jim to chtěl všechno vysvětlit, ale oni tě nesli jako kus hovězího a povídali si o tobě, jako bys byl už dávno mrtvý, a když tě pak přivezli do nemocnice, nechali tě ležet ve skladišti mezi kýblama a hadrama na mytí podlahy. Ležel jsi tam na břiše s obličejem zabořeným do polštáře a s propiskou trčící ze zátylku a nemohl ses zbavit pocitu, že tě tu nechali, aby ses dorazil, v psychiatrické léčebně se to nehodilo, ale tady k tomu máš příležitost, a tak jsi opatrně nahmatal ten Camusův hrot, jenomže to

už se ti zase hrozně chtělo žít, a tak sis tu tužku tlačící na páteř amatérsky povytáhl, a potom přijeli lapiduši, odvezli tě na sál, posvítili ti do obličeje lampou a strašně dlouho něco kutili zezadu na tvé hlavě nůžkami a žiletkou, až jsi pochopil, že ti vystříhali kolečko vlasů kolem pořád ještě zapáchnuté tužky.

„Chlape, vy jste polovinu práce udělal za nás,“ řekl bodře neurochirurg, pochválil tě, že ses přesně trefil mezi obratle, a pak se ti rýpali v mozku a ty jsi byl pořád při vědomí a oni se tě ptali, jestli můžeš hýbat nohama, a ty jsi mohl a věděl jsi, že s nima budeš hýbat pořád, a po dlouhé době sis byl jist, že všechno dobře dopadne. Konečně ti dali dýchnout rajskeho plynu a tys dosáhnul klidu, po kterém jsi tak dlouho toužil, a potom ses v mlze a blaženém polovědomí narodil znovu, napojený na kapačku s antidepressivy jako miminko pupeční šňůrou na svou matku, neuvědoměle šťastný, ačkoli ses nemohl ani hnout.

Tvoje amygdala si matně pamatuje, jak kolem tebe na jiných lůžkách leželo mnoho podobných položivících bytostí jako v inkubátorech a všechno bylo zářivě bílé, melodické a velkolepě krásné, všude světlo, které tě oslňovalo, a jediné, čeho jsi byl schopen, bylo zavolat sestru, aby ti dala bažanta, a pak do něj pustit proměněné to, co do tebe tryskalo tou kapačkou. Volal jsi sestru s bažantem znovu a znovu, šťastný, že můžeš lulat a tím dávat najevo radost, že to je na světě takhle zařízeno, že když člověk umře, hned se zase znovu narodí.

14. října 2001

Odvezli mě sanitkou na vytahování stehů. Doktor si povzdechl, že by jel někam do Španělska, jen tak se procházet po břehu moře, a pak řekl, abych to příště nedělal nebo si zjednal někoho, kdo to udělá pořádně.

15. října 2001

Zdál se mi starý, asi archetypální sen, že jsem se vrátil na vojnu. Měl jsem si dosloužit nevím co. Nikdo mě tam nezval a bylo to

k nepřečkání. Jo, a taky jsem tam potkal Otu Pavla. Spal jsem s ním na jednom pokoji. Obloustlý, plešatý, zanícený sportovec. Nosí župan a přehazuje přes peřinu deku.

17. října 2001

V sobotu přijeli rodiče i s Ájou a Májou a šli jsme do zoo. „Tatínek má velkou nemoc,“ řekla za mě máma. „Mor?“ zeptala se starší Ája.

18. října 2001

Dnes přijela Věra; v profesorské sukničce a bílé blůzce, připadala mi spíš jako moje máma než žena. Naložila mě do auta a jeli jsme do centra.

„Můžu řídit?“ škemral jsem.

„Víš, že to nejde,“ odpověděla.

Dojela na konec Prahy, na nějaké staveniště před vstupní bránu, která byla zamčená, protože byla neděle. Začali jsme se svlékat, chvatně jako v nějakém americkém teenagerském filmu, venku byla zima, tak se hned zamlžila okýnka, a já celé to počínání pozoroval jako z veliké dálky.

„Dávají nám brom do čaje,“ řekl jsem potom omluvně.

Sotva jsme se oblékli, prošel kolem nás starší chlap s velkým vlčákem, směrem k vilkám na horizontu – bylo to mystické.

Pak jsme jeli do luxusní restaurace na Václaváku, po obědě vyšli na ulici, zapálili si a já si připadal jako ve dvaceti na prvním rande. Věra mě pak spořádaně odvezla zpátky do Bohnic, protože mi končily vycházky, a já si dál žil jako v bavlnce v tom luxusním pavilonu číslo dvacet jedna, kde jsme byli smíšeně i s ženami, ale ony to byly spíš dívky, zkrásnělé svou nejistotou, jestli jsou nornormální ony, nebo se zbláznil svět, protože se nechávaly vyšetřit jaksi preventivně, dobrovolně, a s nima jsem trávil čas v příjemné konverzaci jako někde na zámku, a on to skutečně zámek byl, chodili jsme na dlouhé procházky podzimním parkem plným spadaneho listí, až na farmu, kde chovali koně, oslíky a kozy, které

jsme krmili jablíčkama, co nám zbyla od svačiny, protože svačina byla vždycky tak velká, že se nedala sníst.

Vařili tu speciálně pro nás a vždycky byl i zákusek a po celý den čerstvé pečivo a malá máslička v porcelánové dóze a ještě k tomu jsme měli každý svou přihrádku v ledničce plnou čokolád a pomerančů, které nám nosily návštěvy, a mně ty návštěvy chodily skoro každý den, kromě Věry a rodičů přijeli taky Rita a pár dní po ní Brázda jako přízrak z jiného světa s vlasama stočenýma do ohonu, s drzým úsměvem a sebevědomými gesty. Přinesl mi miniaturní lahvičku domácí jablkovice, na níž místo viněty byl jeho portrét, a nabídl mi, abych, až se uzdravím, nastoupil zase v *Globusu*.

„Ale budeš vyšívát, rozumíš,“ povzbuzoval mě, a tak jsem si žil v krásné bublině, kde to ale vypadalo taky trochu jako v lázních, protože každé ráno jsme měli budiček s teploměrem, pak jsme jako někde na rekreačním pobytu dostali do ruky prášek, někdo i plnou hrst prášků, a museli jsme je před očima ošetřovatelky spláchnout panákem vody, ale borci je polykali nasucho, a abychom se nenudili, chodili jsme na různé terapie, a tak jsem se seznámil s muzikoterapií a arteterapií a taky terapií modelováním z hrnčířské hlíny a s terapií čtením krásné literatury, hráli jsme ping-pong a volejbal a chodili na rotoped a do chráněných dílen, z nichž jsem si vybral košíkářskou, a neustále s námi nejlepší specialisté v zemi hráli psychohry, zatímco sestry nám pravidelně měřily tlak a vyptávaly se na stolici, aby měly jistotu, že jsme jako v bavlnce.

Byl jsem obklopen neobyčejně zajímavými lidmi, z nichž každý by byl samostatné téma na román, každý prožil strašné věci, a snad proto byl k ostatním laskavý a mile vstřícný, jako třeba můj spolubydlící Filip, který si neustále něco vypisoval z geografických knih a znal všechny trasy a všechna čísla a všechny zastávky pražských tramvají a musel se smát, když někdo třeba řekl, že jel z Karláku osmičkou, protože to byl přece dokonalý nesmysl.

Druhý můj soused, Martin, měl titul mezinárodního mistra v šachu a trpěl ne snad nedostatkem logiky, ale jejím přebytkem, a tak všechno v životě převáděl na grafy a tabulky, taková parta zajímavých lidí jsme byli, každý žil ve svém originálním světě, který byl tak zvláštní, že mu nikdo jiný nerozuměl, bylo to naše spiklenecké tajemství, ale pak tu byli ti s depresiemi, které jsme litovali, a taky jedna moc smutná paní, na niž ani ty elektrošoky nezabíraly, protože měla nejen deprese, ale i rakovinu, a s tou paní jsme chodili za farářem, který přijímal nás všechny bez rozdílu náboženství a vyprávěl nám, jak trpí angínou, jak ho trápí v krku, a ta smutná paní mu řekla, že by klidně měla tisíc takových angín, a pak opustila brány našeho sanatoria a skočila pod kola rozjetého trolejbusu, a druhý den jsme za ni drželi na ranní vizitě minutu ticha, ale já jsem jí tu smrt skoro až přál, protože se už jistě znovu narodila do jiného a lepšího světa, jako se to podařilo mně.

Nejkrásnější dívkou v pavilonu dvacet jedna byla mladička Lenka, se kterou jsme každý den chodili do zámeckého parku běhat, hráli jsme ping-pong a povídali si o životě, a ona viděla v jablkách z vlastní zahrady nějaký mystický rozměr, ani nevím jaký, jablko přece podala Eva Adamovi, nosila tašku jablíček taky zvířátkům na farmě a neuměla to jablíčkové štěstí říct, ale bylo jasné, že je to něco krásného a grandiózního, a mezi tím vším jsem pobýval já, který jsem si při čekání na ranní vizitu četl Churchillovy *Dějiny anglicky mluvících národů*, díl první, a když se mě ptali, co to mám za manželku na krku, tak jsem ochotně vysvětloval, že jsem si zabodnul do krku tužku, a říkal jsem to neosobně a s odstupem, jako by se to stalo někomu jinému nebo v nějakém filmu, a pro ty mladé holky jsem byl frája a borec, chlápek, který pochopil o životě všechno, protože když se mě ptaly proč, tak jsem jim říkal, že jsem se chtěl po faustovsku stát Buddhou, a ony, že je to na ně moc složitý, ale já jim to ochotně zešíroka vysvětloval a uvědomil si, že v tomhle inkubátoru se stárne rychle, že jsem během pár týdnů přeskočil jinošskou fázi svého nového

života po životě, že se vracím zase do svojí kůže, protože zatímco mladé kluky fascinuje smrt, tak stárnoucí chlapy berou mladý holky, a byl jsem v tom svém novém životě celý dychtivý opustit brány ráje a vrátit se ke svým lidem, čím dřív, tím líp, protože na druhou stranu jsem věděl, že jsou tu taky lidé, co za několik let pobytu zapomněli úplně všechno o životě za branami, takže pak chodili do kurzů, kde je učili nastupovat do trolejbusu, nakupovat v samoobsluze, vstávat ráno dřív než na oběd a podobné věci.